

непокретности-кат.парцеле које су предмет тужбеног захтев, које су биле уписане на његово име, с тим да су се тада водиле под другим (старим) бројем. Приликом израде катастра земљишта, на основу пријаве ове парцеле су 1973. године уписане на оца тужених, сада пок. ЖЖ, а од 2010. године, он је у катастру непокретности уписан као њихов власник. Ова пријава је поднета без сагласности правног претходника странака, пок. ЗЗ. Сада пок. ЖЖ је све време живео на породичном имању са оцем ЗЗ, мајком и својом породицом, а сада пок. ИИ се по женидби 1971. године одселио у Београд. Са породицом је наставио да долази у село код оца и брата, помажући им око радова на селу. За све то време ИИ је био у уверењу да се имање води на оца ЗЗ. Тужиле су за чињеницу да пок. ЗЗ није уписан као власник предметне имовине сазнале 2010. године, по покретању оставинског поступка иза њега, а тада су сазнале и да је њихов стриц, пок. ЖЖ, уписан као власник те имовине.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужилца за утврђење да предметне парцеле представљају заоставштину пок. ЗЗ, те да су оне као његови наследници сувласнице на тим парцелама са одређеним наследним уделом. Правни претходник тужених није стекао право својине на предметним парцелама будући да његов упис у катастар земљишта на тим парцелама на основу пријаве дате при формирању катастра земљишта, не представља правни основ за стицање права својине на предметним непокретностима. Упис у катастар земљишта на основу Основног закона о премери и катастру земљишта, који је ступио на снагу 1967. године, а мењан и допуњен 1971. године, вршен је на основу премера из 1968. године, без исправа, а на основу прикупљених података на терену, на основу пријаве имовине и излагања на јавни увид. Уз наведено, катастар земљишта не представља евиденцију о својини на земљишту. Правни претходник тужених није могао стећи право својине на предметним парцелама ни по основу одржаја, јер без обзира на постојање државине од 1972. године, односно 1973. године до његове смрти, он није био савесни држалац, јер је знао да није закључио никакав уговор са оцем ЗЗ у вези са преносом права својине на тим парцелама, већ да исте држи само на основу пријаве приликом успостављања катастра земљишта.

Другостепени суд је делимично потврдио првостепену пресуду а делимично је преиначио и то у погледу кат. парцела број .., .. и .. КО ..., закључивши да из допунског налаза и мишљења вештака геодетске струке не произлази да су ове три парцеле пре 1972. године биле уписане на пок. ЗЗ, из ког разлога је тужбени захтев у том делу одбијен као неоснован.

По оцени Врховног суда одлука другостепеног суда у овом делу је правилна из следећих разлога.

Према члану 144. Закона о наслеђивању („Сл.лист СФРЈ“, бр. 42/65), који је био у примени у тренутку смрти пок. ЗЗ, право захтевати заоставштину као наследник оставиоца застарева према савесном држаоцу за годину дана од кад је наследник сазнао за своје право и за држаоца заоставштине, а најдаље за десет године рачунајући за законског наследника од смрти оставиоца, а за тестаменталног наследника од проглашења тестаментa (став 1); према несавесном држаоцу ово право застарева за двадесет година (став 2).

У конкретном случају, тужиле су тражиле да се према наследницима пок. ЗЗ, утврди да тужбом обухваћене парцеле представљају његову заоставштину, те да оне

као његови наследници имају право сусвојине на тим непокретностима. Дакле, тужиље право сусвојине изводе из права наслеђа иза пок. 33 а тужба је усмерена против његових наследника, који су у државини тих непокретности. Стога је реч о наследноправној тужби, јер се парничне странке споре о праву на наслеђе, као потомци истог оставиоца, због чега се има применити рок из члана 144. поменутог закона. Како је 33 умро 1974. године, а тужба у овој правној ствари је поднета 14.03.2011. године, следи закључак да су тужиље преклудиране у праву да захтевају његову заоставштину, што води одбијању њиховог тужбеног захтева, какву одлуку је другостепени суд и донео.

Из изложених разлога, Врховни суд је донео одлуку као у ставу првом изреке применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужених у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија тужених није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради утврђења тужиље су поднеле 14.03.2011. године, а вредност предмета спора је 1.500.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужених није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправа
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**